

[Hans Nielsen.]

takke for den Beløring, som kommer fra Landet, det glæder mig at høre det. Men jeg gjorde i min første Tale opmærksom paa, at Nationalbanken havde nedsat sin Rente med $\frac{1}{2}$ pCt., og jeg antager ikke, at den gør saadant noget lige ud i Luften, der maa dog være visse Forudsætninger for, at en Bank nedsætter Renten. Og jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at i England og Frankrig, i de fleste andre Lande har man nedsat Renten betydeligt i den sidste Tid. De københavnske Banker og enkelte Provisbanker er ogsaa fulgt med i denne Nedsættelse. Jeg opfordrer Sparekasserne til at følge dette gode Eksempel, saa meget mere som der er mangfoldige Landmænd af dem, som er kriseramte, som har deres Laan i Sparekasserne. Det er derfor af den allerstørste Betydning, at Sparekasserne nedsætter Renten. Dette afviste det ærede Medlem som noget ham uvedkommende, det kunde han ikke blande sig i, han havde ikke nogen Indflydelse paa det. Man maa nu forbavses over, at Formanden for et saa stort Parti og en Mand med hele det ærede Medlems Stilling i Samfundet slet ikke har nogen Indflydelse paa dette Spørgsmaal, men det maa vel være rigtigt, naar det ærede Medlem siger det. Jeg ser nu til Morgen, at Sparekassernes Bestyrelse i Anledning af denne Forhandling har holdt et Møde, hvor man har vedtaget en lang Resolution, der siger, at man ikke kan nedsætte Renten. Det er nu ikke særlig overbevisende, hvad man siger i saa Henseende, mere overbevisende er det, hvad der staar i Slutningen af Skrivelsen. Der staar nemlig: Vi føler os som Varetagere af Sparernes særlige Interesser. Ja, det er vel ogsaa dèr, det brænder. De mange Venstrebestyrelser, som sidder for Sparekasserne, føler sig ikke som Repræsentanter for dem, de giver Laan til, nej de føler sig særlig som Repræsentanter for dem, der skyder Penge ind i Sparekasserne. Derfor holder de Renten saa højt som muligt. Men naar Sparekasserne nu erklærer, at de ikke selv vil forsøge at følge i Bankernes Spor med at nedsætte Renten, maa man jo anmode Regeringen om at overveje hele dette Spørgsmaal for at se, om man ikke paa anden Vis kan faa Sparekasserne ind paa en bedre Vej. Selv i København søger Sparekasserne jo at drive Renten i Vejret. Det er mig bekendt, at et stort Forsikringsselskab, der havde et Beløb paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. staaende i en Bank, for nogen Tid siden henvendte sig til denne og anmodede meget indtrængende om at faa Indlaansrenten forhøjet til 5 pCt.,

thi Den sjællandske Bondestands Sparekasse vilde betale denne Rente af Pengene. Vedkommende Bankdirektør sagde til Forsikringsselskabets Direktør: Det kan De dog ikke være bekendt at komme her og ville drive Renten op paa den Maade. Men Manden, der havde Pengene staaende, havde jo fat i den stærke Ende, og det endte med, at han tog Halvparten af Beløbet ud og overførte den til Den sjællandske Bondestands Sparekasse for at faa den højere Rente. Saaledes trænger Sparekasserne ogsaa ind paa Bankernes Omraade og søger at drive Renten i Vejret. Og hele denne Agitation drives indenfor Venstres Rækker. Det er Venstre, der saa at sige har Styrelsen og Ledelsen i de allerfleste Sparekasser, og det er ogsaa Venstre, der har Ansvaret, naar det nu er umuligt at faa Renten drevet nedad til Fordel for Erhvervslivet og specielt til Fordel for de kriseramte Landmænd.

Det var jo en voldsom Jæmmer, vi hørte fra de to ærede Medlemmer Hr. Madsen-Mygdal og Hr. Christmas Møller i Anledning af den Behandling, der er blevet dem til Del fra Ministerens Side. Den højt-ærede Minister har nu svaret paa det meste af dette, og jeg kan derfor gaa forholdsvis let hen derover. Men jeg vil dog gerne som Medlem af Valutaudvalget her bekræfte Ministerens Udtalelser og sige, at de Herrer fik god Tid til at overveje, hvad de vilde. Det har slet ikke manglet paa Tid. Men det eneste, man interesserede sig for, straks da vi begyndte paa Møderne, var Spørgsmaalet om at slaa Kronen ned. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal bekræfter selv dette i sin Tale, idet han — det staar paa Sp. 251 — siger:

„Alle Medlemmer i det Folketingsudvalg, der behandlede Forslaget, ved, hvad denne i almindelige Vendinger holdte Bestemmelse skulde betyde, nemlig at den danske Krone, saa længe der var en kunstig Tvangskurs, skulde ansættes i Overensstemmelse med skandinaviske Kroner, og baade Regeringen og Partierne vidste, at dette var Forudsætningen for Lovens Gennemførelse.“

Ja, det er rigtigt, det var den Tale, man begyndte med i det første Møde, og der var intet andet Spørgsmaal, der interesserede. Jeg forstaar derfor ikke, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kan udtale sig, som han gør Sp. 262, hvor han siger:

„jeg stempler det som fuldkommen urigtigt, at der her i Tinget eller i Valutaudvalget har været givet Anvisning paa eller fremsat Ønske om, at der her i